

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Gundulićeva 27
21000 Split

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu postupajući po sucu toga suda Jeleni Kvarantan Karuza u pravnoj stvari tužitelja Dalmatinac Bus d.o.o., OIB: 95624664724, Omiš, Vrisovci 25, zastupan po punomoćniku Goranu Katuri, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika Bruna Vuletića, OIB 04453957338, iz Omiša, Ulica Č. Ž. Dražojevića 6, zastupan po punomoćniku Jasminu Avdagiću, odvjetniku u Šibeniku, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 1. srpnja 2026., u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Ante Vidovića i zamjenika punomoćnika tuženika Ante Devčića., po objavi presude, dana 9. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Bruni Vuletiću, s prebivalištem na adresi: Č. Ž. Dražojevića 6, Omiš, OIB 04453957338, da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju Dalmatinac Bus d.o.o. za prijevoz i usluge, sa sjedištem na adresi: Vrisovci 25, Omiš, MBS 060332519, OIB 95624664724 iznos od 2.372,42 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na:

- iznos od 199,08 EUR, od 5. rujna 2019. godine pa do isplate,
- iznos od 199,08 EUR, od 7. listopada 2019. godine pa do isplate,
- iznos od 199,08 EUR, od 11. studenoga 2019. godine pa do isplate,
- iznos od 199,08 EUR, od 9. prosinca 2019. godine pa do isplate,
- iznos od 199,08 EUR, od 13. siječnja 2020. godine pa do isplate,
- iznos od 199,08 EUR, od 18. veljače 2020. godine pa do isplate,
- iznos od 215,67 EUR, od 12. ožujka 2020. godine pa do isplate,
- iznos od 431,35 EUR, od 6. travnja 2020. godine pa do isplate,
- iznos od 530,89 EUR, od 6. svibnja 2020. godine pa do isplate,

po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine.

II. Nalaže se tuženiku, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.765,45 eura, uvećane za pripadajuće zakonske zatezne kamate koje na taj iznos teku od donošenja prvostupanjske presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. U svojoj tužbi zaprimljenoj kod ovog suda dana 9. prosinca 2022. tuženik navodi da s tužiteljem imao zaključen "Ugovor o radu na određeno vrijeme", a potom i na neodređeno vrijeme, od 1. travnja 2019. godine, slijedom čega da je isti bio u radnom odnosu kod tužitelja, na radnom mjestu vozača. Nadalje, uslijed novonastalih okolnosti, tužitelj da je s tuženikom, dana 18. prosinca 2019. godine, zaključio "Sporazumni prestanak ugovora o radu", a kojim da je predviđeno kako tuženiku radni odnos kod tužitelja prestaje s danom potpisa navedenog Sporazuma. U prilog navedenom da govori i Prijava o prestanku osiguranja izdana od strane Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, u kojoj je jasno naznačen dan prestanka svojstva osiguranika kao naprijed navedeni datum prestanka radnog odnosa. Nadalje, tijekom trajanja naprijed navedenog radnog odnosa, tužitelj da je tuženiku redovno isplaćivao neto plaću za njegov rad na tekući račun tuženika. Shodno navedenom, s danom sporazumnog raskida radnog odnosa da je prestala i obveza poslodavca na isplatu navedene plaće. Međutim i nakon prestanka radnog odnosa, od strane tužitelja da su omaškom uplaćivani određeni iznosi na tekući račun tuženika. Naime, u razdoblju od rujna 2019. godine do svibnja 2020. godine omaškom računovodstva tužitelja da je pogrešno povezan IBAN broj računa tuženika sa imenom zaposlenika Duje Nazora, koji je još uvijek u radnom odnosu s tužiteljem, te je stvarno izvršena uplata plaće radnika Duje Nazora u korist računa tuženika, umjesto na račun radnika Duje Nazora, a što da je tužitelj prešutio. S tim u vezi, valja napomenuti kako su na račun tuženika uplaćivani iznosi neto plaće navedenog zaposlenika, a što da je razvidno iz platnih lista tuženika i navedenog zaposlenika, te Izvoda iz prometa tužitelja. Slijedom navedenog, na strani tuženika da ne egzistira pravni osnov za stjecanje predmetne imovine, shodno kojoj okolnosti, tužitelj da ima pravo na povrat navedenih iznosa, sve sukladno odredbi čl. 1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21 - dalje u tekstu: ZOO). Također, skreće pozornost kako je tuženik prema postojećim okolnostima znao ili morao znati da se na tuđi račun neosnovano obogaćuje na mjesečnoj razini, slijedom čega da se smatra nepoštenim u odnosu na primljene iznose. Dakle, isti da je primitkom svake posebne uplate postao nepošten prema istima te da se tijekom zakonskih zateznih kamata računa s danom primitka svake uplate pojedinačno, a sve sukladno odredbi čl. 115. ZOO-a. Stoga predlaže usvojiti tužbeni zahtjev kao u izreci ove presude.

2. U svom odgovoru na tužbu zaprimljenim kod ovog suda dana 29. prosinca 2022. tuženik navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja kao neosnovanim, kako u osnovi tako i u visini istog. Tuženik prije svega u cijelosti da osporava tužiteljevu tvrdnju da nije postojala pravna osnova za stjecanje imovine u vidu uplata koje je upravo od tužitelja zaprimio na svoj tekući račun i to nakon prestanka radnog odnosa. Naime, sve uplate koje tužitelj sada želi bez pravne osnove

naplatiti od tuženika da su izvršene kao naknada tužitelja tuženiku na ime prekovremenih sati koje tužitelj kao poslodavac tuženika prethodno nikada nije isplatio, a što da je trebao plaćati istovremeno s plaćama za mjesece u kojima su isti prekovremeni sati bili izvršavani. U prilogu ovog podneska dostavlja se bankovni promet tekućeg računa tuženika Privredne banke Zagreb kojim se potvrđuju navodi tuženika, odnosno da je jasno vidljivo iz istog kako je tuženik na svoj račun primao uplate u različitim iznosima sve do svibnja 2020., a iste da predstavljaju naknadu ovisno o broju prekovremenih sati koje je tuženik odradio u mjesecima kada je radni odnos bio u tijeku. Tuženik ovim putem ističe kako je tijekom trajanja radnog odnosa s tužiteljem kao poslodavcem, ostvario veliki broj prekovremenih radnih sati, a za koje da je dobio naknadu upravo u vidu spornih uplata. Životno da je nelogično da bi tužitelj, i to putem računovodstva, u tako dugom razdoblju vršio uplate na pogrešan račun, a da pri tom računovodstvo tužitelja niti sam tužitelj isto ne bi primijetili. Posebice da je nelogičan i začuđujući navod tužitelja iz kojeg proizlazi da bi taj treći radnik Duje Nazor koji u cijelom tom periodu nije primao plaću isto „prešutio“ kako ističe tužitelj. Očito da da se radi o namjeri tužitelja da stekne nešto što mu ne pripada i što je ranije bio dužan isplatiti tuženiku na ime prekovremenih sati. Nadalje, a s obzirom na činjenicu da tužitelj nije dostavljao obračunske liste tuženiku tijekom trajanja radnog odnosa, protivno zakonskoj obvezi koja proizlazi iz odredbe čl. 93. Zakona o radu, prema kojoj je poslodavac dužan najkasnije 15 dana od dana isplate plaće radniku dostaviti obračun iz kojeg je vidljivo kako su ti iznosi utvrđeni, tuženik zbog propusta tužitelja nije u posjedu obračunskih lista kojima bi potkrijepio svoje tvrdnje. Imajući u vidu navedeno postupanje tužitelja, a onda i pokretanje ovog postupka zbog kojeg je izgledno nanošenje štete tuženiku u vidu gubitka naknade za prekovremene sate, da je evidentno da je tužitelj taj koji je neosnovano i nezakonito postupao tako što tuženiku nije niti obračunavao niti isplaćivao prekovremene sate, a sada od tuženika potražuje isto, odnosno ono što je on bio dužan tuženiku isplatiti. Dakle, podnoseći ovakvu tužbu protiv tuženika da je očito kako je upravo tužitelj taj koji namjerava zadržati ono što mu ne pripada na štetu tuženika kao svojeg bivšeg zaposlenika. Slijedom svega istaknutog a osobito činjenice da se navedene isplate odnose isključivo na prekovremene sate koje je tuženik odradio za tužitelja, predlaže da se u cijelosti odbije tužba tužitelja u odnosu na tuženika te naloži tužitelju plaćanje svih troškova ovog postupka.

3. Sud je tijekom postupka izveo dokaz pregledom ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 1. travnja 2019., odluku o prestanku ugovora o radu, sporazumni otkaz od 18. prosinca 2019., prijava o prestanku osiguranja HZMO-a, obrazac eM-2P, platne liste za tužitelja kao i izvod iz prometa tužitelja za sporni vremenski period (list spisa 9-55, list spisa 150-155), prometi po tekućem računu tuženika (list spisa 74-115), vještvo po vještaku financijske struke Ante Beusa.

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

4.1. među strankama nije sporno:

- da je tuženik s tužiteljem imao zaključen "Ugovor o radu na određeno vrijeme", a potom i na neodređeno vrijeme, od 1. travnja 2019. godine, slijedom čega je isti bio u radnom odnosu kod tužitelja, na radnom mjestu vozača,
- da je su stranke dana 18. prosinca 2019. godine, zaključile "Sporazumni prestanak ugovora o radu", a kojim je predviđeno kako tuženiku radni odnos kod tužitelja prestaje s danom potpisa navedenog Sporazuma,
- da u navedenom sporazumu između ostalog stoji da radnik i poslodavac nemaju nikakvih otvorenih potraživanja niti dugova.

4.2. Kao sporno ostalo je za raspraviti da li je tuženiku omaškom računovodstva tužitelja ne pripadajuće isplaćen iznos od 2.372,42 eura, umjesto radniku Duji Nazoru ili se radi o uplatama tužitelja tuženiku na ime neplaćenog prekovremenog rada.

5. Na okolnost pravilnosti spornih uplata ovaj sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po vještaku financijske struke Anti Beusu. U svom Izvješću o vještačenju od dana 10. ožujka 2026. vještak za računovodstvo i financije Ante Beus navodi da je na temelju zadatka suda i dokumentacije koja mu je bila na raspolaganju te obrazloženja, dokaza i podataka mišljenja da su uplate na račun tuženika temeljem dokumentacije u spisu izvršene bez pravne osnove, odnosno pogreškom prilikom uplate. Navodi da je za napomenuti da su uplate bez pravne osnove započele i prije razdoblja obuhvaćenog tužbenim zahtjevom, odnosno već u srpnju 2019. godine, o čemu da se u prilogu dostavlja odgovarajuća dokumentacija.

6. Podneskom od 22. travnja 2026. tuženik navodi kako se u odnosu na nalaz i mišljenje vještaka, istom protivi iz razloga što tuženik nije niti mogao izraditi dokumentaciju temeljem koje je tužitelj vršio uplate i temeljem koje je konačno vještak izradio nalaz i mišljenje. Nadalje, tuženik da nije niti bio ovlašten vršiti isplate koje je tužitelj u korist njegova računa vršio. Kao što je tuženik i isticao tijekom ovog postupka da se radilo se o isplatama za prekovremene sate koje su bile dogovorene između tužitelja i tuženika. S obzirom na to da je vještak svoj nalaz izradio temeljem tužiteljevih podataka o uplatama koje je vršio sam tužitelj i da tužitelj zasigurno nije vodio evidenciju prekovremenih sati niti da je te uplate označavao u svrhu naknade za prekovremene sate, da je očito da zapravo samo vještačenje nije niti bilo potrebno. Tuženik ustraje u svojim dosadašnjim navodima u smislu da je postojao dogovor stranaka temeljem kojeg je tužitelj uplaćivao sporne iznose kao naknadu za prekovremeni rad. Iz prometa na tekućem računu tuženika nedvojbeno je vidljivo kako je tužitelj vršio brojne uplate u različitim iznosima na račun tuženika, te da je to očito bio ustaljeni način postupanja tužitelja. Potpuno je nelogično da bi tužitelj uplaćivao pogrešne iznose toliko dugo i u toliko navrata, a posebice je nelogičan navod da se radi o uplatama koje su trebale biti isplaćene drugom radniku. Logično bi bilo da taj drugi radnik koji cijelo to vrijeme ne prima plaću jer se ista uplaćuje ovdje tuženiku, zatraži isplatu svojih plaća. S obzirom na to da radnik to nije niti zatražio, očito je da je tužitelj isplaćivao sporne iznose kao naknadu prekovremenih sati, a sada da želi prisvojiti nešto što mu ne pripada. Ističe da ne predlaže dopunu vještačenja.

7. Sukladno čl. 1111. i 1115. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155,23) kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnovu u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Dakle, kad je uplata u korist određenog žiro računa izvršena zabunom bez valjane pravne osnove, riječ je o stjecanju bez osnove s pravom na vraćanje onog što je neosnovano plaćeno. Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

8. Analizom i ocjenom cjelokupnog dokaznog postupka, svih dokaza zajedno i svakog dokaza zasebno sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/93, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 70/19– u daljnjem tekstu ZPP), ovaj sud smatra tužbeni zahtjev osnovan. Iz dostavljene dokumentacije i to bankovnih izvoda prometa računa tužitelja za sporni vremenski period (list spisa 9-55, list spisa 150-155), te bankovni izvodi prometa po tekućem računu tuženika (list spisa 74-115), kao i temeljem vještva vještaku financijske struke

Ante Beusa, nedvojbeno proizlazi da je tužitelj greškom uplaćivao na račun tuženika u navedenom vremenskom periodu ukupan iznos od 2.372,42 eura, umjesto radniku Duji Nazoru obzirom da isto proizlazi iz opisa uplata Privrednoj banci Zagreb (lis spisa 37-55). Stoga kako se vještvo vještaka temelji na vjerodostojnoj financijskoj dokumentaciji te je izrađeno po pravilima struke ovaj sud ga u cijelosti prihvaća, a tuženik ga svojim prigovorom nije doveo u pitanje. Neutemeljeni su navodi tuženika da se predmetne uplate na njegov račun, nakon što mu je prestao radni odnos kod tužitelja, odnose na neplaćeni a odrađeni prekovremeni rad, jer to ne proizlazi iz opisa plaćanja. Kontradiktoran je navod tuženika da tužitelj zasigurno nije vodio evidenciju prekovremenih sati niti da je te uplate označavao u svrhu naknade za prekovremene sate, onda se postavlja pitanje temeljem čega bi tuženiku vršio uplate sa osnova prekovremenog rada, a posebno što je nedvosmisleno i izričito navedeno u Sporazumu o prestanku radnog odnosa koje su stranke potpisale 18. prosinca 2019., da stranke nemaju nikakvih daljnjih međusobnih potraživanja niti dugovanja. Stoga ovaj sud smatra u cijelosti neosnovane paušalno istaknute prigovori tuženika, te je valjalo usvojiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u toč. I. izreke ove presude.

9. Na dosuđene iznose tužitelju su priznate zakonske zatezne kamate primjenom odredbe čl. 29., a u svezi sa čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 114/22., Uredba 156/22), koje teku od dospijeca svakog pojedinačnog iznosa do isplate.

10. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 69/93., 87/93., 16/94., 11/96., 91/04., 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15., dalje Tarifa) VPS, te popisa parničnog troška. Tužitelju je priznat trošak: za sastav tužbe – 100 bodova, za sastav podnesaka od 25. studenog 2024., i 29. siječnja 2025., za svaki po - 100 bodova, za zastupanje na ročištu od 2. prosinca 2024., 29. siječnja 2025. i 1. srpnja 2026. - za svako po 100 bodova, što sve zbrojeno iznosi 600 bodova (vrijednost 1 boda = 2,00 eura), što daje iznos od 1.200,00 eura uvećano za 25% PDV i trošak vještačenja u iznosu od 265,45 eura tako da ukupno obistinjen trošak tužitelju iznosi 1.765,45 eura. Slijedom navedenog odlučeno je kao u toč. II izreke ove presude.

Split, 9. listopada 2026.

SUDAC

Jelena Kvarantan Karuza

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana dostave odluke. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i stranke u postupku.

JELENA KVARANTAN-KARUZA

Elektronički potpisano: 09.10.2026T09:31:19 (UTC:2026-10-09T07:31:19Z)

Provjera: <https://epotpis.rdd.hr/provjera>

Broj zapisa: e79987ec-593b-4ca2-a213-72c0b26dd890

Općinski sud u Splitu

Broj zapisa: **9-3088e-61016**

Kontrolni broj: **0e471-1c401-87dc3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.